

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. év június hó 11. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a **Székesfehérvári Törvényszék** 2013. év április hó 29. napján kelt **6.B.410/2011/4.** számú ítéletét **helybenhagyja.**

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntette [1978. évi IV. törvény 225. §] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, felmentése miatt, bűnösségének megállapítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Központi Nyomozó Főügyészség a Nyom.537/2009/34-I. számú, a fellebbezés részletes indokolását tartalmazó beadványában álláspontját akként foglalta össze, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásban ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelésével a váddal részben egyező tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (2) bekezdésben írt hiányosságoktól mentes, így felülbírálatra alkalmas.

Az elsőfokú bíróság azonban a megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést levonva, tévesen hozott felmentő rendelkezést. Tévedett ugyanis a hivatali visszaélés büntette és a magánokirat-hamisítás vétsége törvényi tényállási elemei megállapíthatósága tekintetében. Utalt arra, hogy az elkövető tudattartamát érintő következtetések a jogi értékelés körébe tartoznak, ezért a tényállás megalapozatlanságára, illetve annak kiküszöbölésére vonatkozó előírások nem alkalmazhatók (BH 2005. évi 165. számú eseti döntés)

Az elsőfokú bíróság helytelen következtetéssel nem állapította meg a hivatali visszaélés büntette tekintetében a célzatot. A vádlottnak bíróként, majd bírósági titkárként elkövetett cselekményei ugyanis mind egy célt szolgáltak, nevezetesen azt, hogy a bírósági szervezetrendszerben betöltött (ítélkező, illetve az ítélezési tevékenységet segítő) jogászai munkakörét bármi áron, akár törvénysértő magatartással is megtarthassa. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy e köteleességszegő magatartással a bírói alkalmatlansága megállapítását, bírói tisztségéből felmentését követően sem hagyott fel. Cselekményei folyamatosságot mutatnak, mind az adott beosztásának ellátására való alkalmasság látszatát célozták előidézni és fenntartani. A vádlott titkárként kifejtett köteleességszegő

magatartása egy utólagos, a bírói pályára való ismételt alkalmasság megszerzésére, egyben az adott bírósági titkári pozíciójának megtartására irányult. Önmagában az a körülmény, hogy a vádlottnak nem volt jogi lehetősége a bírósági szervezetben maradni, nem jelenti azt, hogy jogellenes magatartásával nem erre törekedett. Mindezekre tekintettel megvalósította a hivatali visszaélés büntettét.

A törvényszék a magánokirat-hamisítás vétsége tekintetében is téves jogi következtetést vont le, ugyanis a magánokirat nem azonos a Pp. 196. § (1) bekezdés szerinti fogalom-meghatározással. E bűncselekmény elkövetési tárgya ugyanis valamennyi okirat, így a teljes bizonyító erejű magánokirat (Pp. 196. §) mellett az egyszerű okirat (Pp. 199. §) is, amely alkalmas valamely jog vagy kötelezettség létezésének, megszűnésének vagy megváltoztatásának bizonyítására. A vádlott által meghamisított irodai utasítás magánokirat, az az érdemi és formai munkamozzanatok összességét jelentő ügyintézés részeként tett, alaki elintézésre irányuló intézkedés, amely az iratkezelés mikéntjét határozza meg és mint ilyen, az ítélezés teljesítését célzó ügyvitelnek a mozzanat-sorába tartozik. Az utasítás kivezetésének alapja közvetlen hatással van az ügyviteli nyilvántartási és statisztikai adatokra, egyben végrehajtási kötelezettséget határoz meg annak címzettjei részére, ugyanakkor igazolja, hogy kiadója milyen intézkedést tett és az megfelelő határidőben történt-e. Az kétségtelen, hogy a vádlott valótlán tényről rögzített magánokiratban, illetve a magánokirat tartalmát meghamisította. A felhasználás is megvalósult a tényállás 1. pontja esetében az irat kezelőirodába adásával, a tényállás 2. pontja esetében pedig azzal, hogy az irat a kezelőirodán maradt.

Mindezekre tekintettel indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlott bűnösségének megállapítását és próbára bocsátás intézkedés alkalmazását.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek Bf.937/2011/5-I. számú átiratában az elsőfokú ügyészi fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges és lehetséges körben felderítette, azonban azt részben hiányosan, részben iratellenesen állapította meg, mely megalapozatlanság az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető.

Indítványozta a tényállás bevezető részének kiegészítését

- a 4. oldal harmadik bekezdésében azzal, hogy objektíve semmilyen esélye nem volt a vádlottnak arra, hogy a fővárosban bíró lehessen, ő maga a kinevezést azonban elérhetőnek tartotta (.... tárgyalási vallomásai),
- a 4. oldal harmadik bekezdésében azzal, hogy bírói alkalmasságának alátámasztására egy pszichiátriai magánszakvéleményt is készíttetett és juttatott el a Fővárosi Bíróság vezetéséhez, mely összefoglalóan azt tartalmazza, hogy személyisége, képességei a bírói munkakör betöltésére alkalmassá teszik (nyomozati iratok 285. oldal),
- a 4. oldal harmadik bekezdésében azzal, hogy 2009. május 6. napján a vádlottat felmentették a munkavégzés alól és az épületből is kitiltották,
- a 4. oldal ötödik bekezdésében azzal, hogy a vádlott postázóból az ítéletkiadmányokat anélkül vette vissza, hogy ezt a műveletet az aktában feltüntette volna.

A tényállás 1. pontjában indítványozta

- az 5. oldal harmadik bekezdésében az iratellenes megállapításokat helyesbíteni akként, hogy a kollégiumvezető helyettes 2009. február 18. napján az aktában más ügyre vonatkozó indokolást talált, amire a vádlott azt nyilatkozta, hogy a postázóból visszavette a hibás ítéletkiadmányokat, így azt a felek nem kapták meg, azonban a borítékok visszavétele sem a 2008. július 1-i, sem a december 15-i irodai utasításokon nem került feltüntetésre.
- az 5. oldal ötödik bekezdését kiegészíteni azzal, hogy az indokolást tartalmazó írásba foglalt ítélet kézbesítésére végül 2009. március 10-én került sor,
- az 5. oldal ötödik bekezdés után illeszteni, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 3.Kf.27.154/2009/12. számú ítéletével hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítéletet, mert az kétféle indokolással létezett.

A tényállás 2. pontját a közigazgatási aktákban lévő irodai utasítások és hivatali feljegyzések alapján indítványozta kiegészíteni az alábbi megállapításokkal

- a kollégiumvezető helyettes 13 aktában észlelte, hogy az indokolt ítéletek oda nem illő szövegrészeket tartalmaznak, erről a vádlott azt nyilatkozta, hogy az adminisztrációs hibát a kiadást követően észlelte, ezért a postázóból az ítéleteket visszakérte, így a felek azt nem kapták meg
- a vádlott a tetemes írásbafoglalási késedelmét igyekezett leplezni azzal, hogy fiktív ítéletek kézbesítésére és az ügyek befejezettként történő kivezetésére adott utasítást, majd a postázást megszakítva a borítékokat a postázóból visszavette anélkül, hogy ezt a műveletet az aktában feltüntette volna
- az ily módon értelmét veszített nyilvántartási idő leteltével - miután a vétívek nem is érkezhettek vissza - a vádlott megismételte a kiadási utasítást, ami 9 ügyben másodszor is fiktív volt, mert a postázást a vádlott ismét megszakította és az aktákat még távolabbi időre ismét nyilvántartásba helyezte
- az elbírált 16 ügyre vonatkozóan egyenként az írásba foglalás napjaként feltüntetett, az első fiktív kézbesítési, a másodszori fiktív kiadási dátummal, a kollégiumvezető által az írásbafoglalásra szabott határidővel, a kollégiumvezető által adott, átfestett nyilvántartási, a tényleges írásbafoglalási és kiadási, illetve a vádlott által hamisított nyilvántartási dátummal
- az írásba foglalási dátumok hamis feltüntetésével, a fiktív kézbesítésekkel és a kollégiumvezető helyettes által adott nyilvántartási határidők meghamisításával a vádlott - az egyébként fegyelmi vétséget megvalósító - mulasztásait, késedelmét igyekezett leplezni, mely a 2008. július 14-ét megelőző időszakra nézve a határozatlan időre szóló bírói kinevezését, az azt követő időszakra nézve pedig legalább a titkári állásának megtartását, esetleg más helyen bírónak kinevezését célozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása a fenti kiegészítésekkel felülbírálatra alkalmas és irányadó a másodfokú eljárásban is. A megállapított tényállás alapján az elkövetői tudattartalomra vont helyes következtetéssel és a magánokirat fogalmának helyes értelmezésével indítványozta a folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntetében és a folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében a bűnösség megállapítását, az 1978. évi IV. törvény 72. § (1) és (5)

bekezdései alapján a vádlott próbára bocsátását és a bűnügyi költség viselésére kötelezését.

A nyilvános ülésen **az ügyész** az írásbeli átiratában foglaltakkal egyező indítványt tett.

A **vádlott védőjének** álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ügyészi fellebbezésben nem található olyan további adat, ami az elsőfokú bíróságétól ellentétes következtetések megállapítására alkalmas. Egyetlen új adat, hogy a fellebbviteli főügyészség átiratában hivatkozik a pszichiátriai magánszakvéleményre, de figyelemmel arra, hogy ez szakértői vélemény és nem a terhelt nyilatkozata, irreleváns adat. Az ügyészi átiratban is visszatérő elem az etikai szabályok megsértése, melyet a vádlott sem tagadott, de ez a fegyelmi felelőssége körében lenne értékelhető. Az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le arra nézve, hogy a vádlott bűnössége a terhére rótt cselekményekben nem állapítható meg, ezért indítványozta, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

- - - o o o - - -

Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást az eljárási törvény rendelkezéseit betartva, a vádirati tényálláshoz kapcsolódóan kellő mértékben folytatta le, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékokat beszerezte, eleget téve a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségének.

Kihallgatta az 1., 2., 3., 5. és 6. számú tanúkat. ... valamint a 4., 7. és 8. számú tanúk vallomásának - a Be. 296. § (2) bekezdésére alapozottan - történő felolvasására törvényesen került sor. Ezeknek a meg nem jelent tanúknak a kihallgatását a Be. 285. § (1) bekezdésben felsoroltak nem indítványozták és a törvényszék sem tartotta szükségesnek megidézésüket. Ismertette azokat az okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel. Ennek során az elsőfokú ítéletet felülbírlva az ítéletábra megállapította, hogy az a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata és c.) pont alapján megalapozatlan, mert a tényállás kisebb részben hiányos és iratellenes. Azt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészíti ki és helyesbíti:

A tényállás 1. pontját az ítélet 5. oldal

- második bekezdés első mondatában azzal egészíti ki, hogy a vádlott e magatartásával az írásbafoglalási mulasztását igyekezett leplezni, mely része volt az alkalmatlanságának megállapítását eredményező időszerűségi problémáinak.
- harmadik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a vádlott a postázóból visszavette az ítéletkiadmányokat, így azt a felek nem kapták meg. A kollégiumvezető helyettes 2009. február 18. napján az aktában más ügyre vonatkozó indokolást talált.
- ötödik bekezdésében akként pontosítja, hogy végül az indokolást tartalmazó írásba foglalt ítélet kézbesítésére 2009. március 10. napján került sor.
- ötödik bekezdés után kiegészíti azzal, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 3.Kf.27.154/2009/12. számú végzésével hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítéletet és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján tartalmazza a bizonyítékok számbavételét, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte is. Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységekor a logika szabályaival és hétköznapi gondolkodással ellentétes megállapítást és következtetést nem tett. Meggyőző érveléssel számot adott arról, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

A **tényállás bevezető részének** kiegészítését a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak, ugyanis az ítéleti tényállás is tartalmazza, hogy a vádlottnak semmilyen esélye nem volt arra, hogy bíró lehessen; illetve, hogy felmentették a munkavégzés alól és az épületből is kitiltották. Azon tény mellett pedig, amit a tényállás is rögzít, hogy esetenként a vádlott postázóból az ítéletkiadmányokat visszakérte, irreleváns, hogy ezt az aktában feltüntette-e.

Az elsőfokú bíróság a **tényállás 1. pontja** esetében az ítélet 8. oldalán meggyőző indokát adta annak, hogy miért nem látta bizonyítottanak a vád azon megállapításait, miszerint a vádlott felkereste az alperesi jogi képviselőt és tőle visszakérte a már kézbesített ítéletet, illetve, hogy feljegyzést készített arról, hogy az ítélet rendelkező része és indokolása szövegszerkesztési és adminisztrációs hiba miatt téves, más ítélethez tartozó szövegrészeket tartalmaz, ezért azokat a felektől visszakérte. Ez utóbbi feljegyzéssel kapcsolatban megállapítható, hogy más, vád tárgyává nem tett ügyekben valóban található ilyen irat, például a 19.K.32.435/2006. számú aktában is (nyomozati iratok 249. oldal).

Kétségtelen tény, hogy 2008. július 14-i dátummal az ítélet nem készült el, ennek ellenére a nyilvántartásból kivezetése írásba foglalt ítéletként megtörtént, míg a felek valójában csak 2009. márciusban kapták kézhez az indokolt határozatokat.

E tényállási pont a bizonyítékok perrendi szabályoknak megfelelő mérlegelésén alapul, a tényállásban megállapított tények összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal, az csak kisebb részben szorult változtatásra, mert az ügy szempontjából releváns megállapításokat a tényállás hiányosan tartalmazta az 5. oldal harmadik és ötödik bekezdésében, illetve az 5. oldal második bekezdésbe illő releváns megállapítást az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában, a 9. oldal első bekezdésében helyezte el.

A **tényállás 2. pontja** esetében a vádlott sem vitatta, hogy a kollégiumvezető helyettes által írt nyilvántartási határidőket átírta egy későbbi dátumra. Az átírásokat egyébként az eredeti ügyiratok alapján egyértelműen meg lehetett állapítani.

A vádlott elmondása szerint azért cselekedett így, hogy a meghosszabbított nyilvántartási időben maga készítse el a számára megfelelő színvonalú ítéleteket, mely vallomását alátámasztották az egyéb bizonyítékok, így elsődlegesen a kollégiumvezető nyomozás során tett nyilatkozata (nyomozati iratok 299. oldal). Az elsőfokú bíróság e bizonyítékok mérlegelésének eredményeként a tényállást is ennek megfelelően állapította meg, e részében a tényállás nem iratellenes, a bíróság e körben az indokolási kötelezettségét teljesítette, ezért a tényállás ügyészi indítvány szerinti megváltoztatására nincs lehetőség a Be. 351. § (1) bekezdésében foglalt tényálláshoz kötöttségre figyelemmel.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint e tényállási pont - ügyész indítványnak megfelelő - további kiegészítése sem szükséges azzal, hogy a kollégiumvezető helyettes észlelte egyes iratokban, hogy az indokolt ítéletek oda nem illő szövegrészeket tartalmaznak; a vádlott bírói kinevezésének ideje alatt fiktív ítéletek kézbesítésére és az ügyek befejezettként történő kivezetésére adott utasítást, majd a postázást megszakítva a borítékokat a postázóból; illetve egyes ügyekben megismételte a kiadási utasítást, ami 9 ügyben másodszor is fiktív volt, ugyanis ezt maga a vádirat sem tartalmazza. E tényállás esetében a Központi Nyomozó Főügyészségnek Nyom.537/2009. számú vádiratában kizárólag azt róta fel a terheltnek, hogy a titkári kinevezésének időszakában, 2008. december 1. és 2009. március 9. közötti ügyfeldolgozás alatt a kollégiumvezető helyettes által megadott irodai nyilvántartási időpontot megváltoztatta. E magatartást illetően az ügyész által indítványozott kiegészítés irreleváns, ahhoz nem kapcsolódó cselekményt tartalmaz.

A vádban szereplő 16 ügyre vonatkozóan az ítéleti tényállás tartalmazza az ügyszámokat, illetve, hogy melyik napra dátumozott utasítást változtatta meg a vádlott, ennél több megállapítás a vádirati tényállás részét sem képezi. A bíróság rögzítette a tényállásban, hogy a vádlott ezen utasítások esetében a nyilvántartási

határidők dátumát több héttel, esetenként több hónappal későbbi időpontra változtatta, ennél részletesebb ügyenkénti kimutatás nem indokolt.

- - - o o o - - -

A hivatali visszaélés elkövetési magatartásának - akár a hivatali kötelesség megszegése, akár a hatáskör túllépése, akár a hivatali helyzetével visszaélés - megvalósítása nem elegendő a bűnösség megállapításához, ugyanis a törvény kizárólag a célzatos hivatali visszaélést rendeli büntetni (BH 1992/299., BH 1995/619. és BH 1997/59. számú eseti döntések), ennek hiányában a magatartás nem bűncselekmény, adott esetben fegyelmi, kártérítési felelősséget alapozhat meg. Nem elegendő a hátrányt okozására vagy előny szerzésére irányuló szándék, elengedhetetlen feltétel a hátrány, illetőleg előny jogtalansága is; illetve, hogy a célzat már az elkövetési magatartás kifejtésének időpontjában megállapítható kell legyen, ugyanis a vádlottnak e cél elérése érdekében kell a cselekményt végrehajtania. Az előny vagy hátrány akkor tekinthető jogtalanának, ha az a hivatali tevékenység jogszabályoknak megfelelő gyakorlása esetén nem jöhetett volna létre.

Arról, hogy a vádlott milyen célból cselekedett, a vádirat bevezető részében csak annyi szerepel, hogy késedelmeit, mulasztásait különböző módszerekkel próbálta leplezni és pótolni. A vádirati tényállás 1. pontja szerint a bíróvizsgálat alkalmatlan minősítése miatt állásának, legalább titkári minőségének megtartása érdekében akarta leplezni mulasztását, míg a vádirati tényállás 2. pontja szerinti magatartással sorozatos késedelmes munkavégzését akarta leplezni, illetve alátámasztani alkalmasságát és megszerezni a bírósági szervezetben maradását.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 9. oldalán részletesen megindokolta, hogy álláspontja szerint a jogtalan előny szerzési célzat miért nem állapítható meg egyik tényállás esetében sem. Az alkalmatlanság megállapítása - 2008. július 14. napja - után a vádlott nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy bírói kinevezésére esélye nem volt. Az tény, hogy a vádlott becsatolt egy pszichiátriai magánszakvéleményt, mely összefoglalóan azt tartalmazza, hogy személyisége, képességei a bírói munkakör betöltésére alkalmassá teszik (nyomozati iratok 285. oldal), ez azonban annak megállapítására, hogy kifejezetten azért cselekedett, hogy újra bírói kinevezést nyerjen, nem alkalmas. Egyrészt a szakvélemény jóval a vádbeli események utáni, 2009. május 6-i keltezésű, másrészt a vádlott tárgyaláson tett nyilatkozata szerint ... sz. tanúktól arra kapott ígéretet, hogy segítenek neki a bírósági szervezeten kívüli elhelyezkedésében, ha egy orvosi vizsgálat igazolja, hogy nincs pszichiátriai megbetegedése és alkalmas munkavégzésre (elsőfokú bírósági iratok 4. számú jegyzőkönyv 12. oldal), mely vallomása cáfolatot nem nyert, ... sz. tanútól is akként nyilatkozott, hogy sem ő, sem más nem tett a vádlottnak olyan ígéretet, hogy ha rendeződnek a dolgai, akkor újra bírói kinevezést kaphat (elsőfokú bírósági iratok 4. számú jegyzőkönyv 8. oldal).

Az, hogy 2008. július 14. napját követően célja a bírósági szervezetben maradás, legalább a bírósági titkári állásra való alkalmassága és annak megtartása lett volna, szintén nem tekinthető jogtalan előny szerzésére való törekvésnek.

Az irányadó tényállás szerint az 1. pontban foglalt magatartás tanúsításával a vádlott célja az volt, hogy az írásbafoglalási mulasztását leplezze, míg a 2. pontbeli esetekben pedig a titkárok által készített tervezeteket nem tartotta megfelelő színvonalúnak és a meghosszabbított határidőben maga kívánta elkészíteni az általa is megfelelő színvonalúnak tartott ítéleteket.

Az írásba foglalási dátumok hamis feltüntetése, a fiktív kézbesítések, a kollégiumvezető helyettes által adott nyilvántartási határidők megváltoztatása az elkövetés időpontjában hatályos, a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 1997. évi LXVII. törvény 63. § a.) pont szerinti fegyelmi vétség - melyet akkor követ el a bíró, ha vétkesen a szolgálati viszonyával kapcsolatos kötelezettségeit megszegi - miatti felelősségre vonás alapját képezhették volna.

Itt szükséges rámutatni arra, hogy a hivatali visszaélés megállapításához elengedhetetlen jogtalan előny szerzési célzat, mint tényállási elem hiányzik már a vádiratban megjelölt elkövetési magatartásból is. Önmagában ugyanis az a tény, hogy valaki az állásának megtartása érdekében, mulasztását leplezve, akár kötelességszegő, fegyelmi eljárást megindítását is megalapozó magatartást tanúsít, nem tekinthető „jogtalan” előnynek. Az sem tekinthető privilégiumnak, előnynek, ha valaki valamilyen szakma, foglalkozás, hivatás elérésére törekszik.

A vádlott **közbizalom elleni bűncselekményt** sem valósított meg.

Az ügyészi fellebbezés annyiban helytálló, hogy az 1978. évi I. törvény 276. §-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétségének elkövetési tárgya az úgynevezett teljes bizonyító erejű és egyszerű magánokirat is.

A Pp. 196. § (1) bekezdés a.) pont értelmében a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el, feltéve, hogy a kiállító az okiratot saját kezűleg írta és aláírta (teljes bizonyító erejű magánokirat).

A Pp. 199. § értelmében egyszerű magánokiratról akkor beszélhetünk, ha a polgári perrendtartás valamely okirat bizonyító erejét nem határozza meg, vagy az okirat a Pp. 196. § rendelkezéseinek nem felel meg.

A magánokirat mindkét fajtájának jellegzetessége azonban, hogy bizonyító erővel rendelkezik, alkalmas valamely jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének igazolására, de nem minősül közokiratnak.

Nyilvánvaló, hogy maga az utasítás az ügydöntő határozat, mint közokirat valódiságára nincs kihatással, az abban foglalt tartalmat nem érinti. A bírósági nyilvántartási, lajstromozási rendszer az ott feltüntetett adatokat nem közhitelesen, nem bárki számára hozzáférhetően rögzíti (mint például a közúti közlekedési vagy az ingatlan-nyilvántartás), hiszen ez egy bírósági szervezeten belül használt nyilvántartási rendszer, melynek valamennyi adata még az egyes szervezeti egységek, dolgozók számára sem hozzáférhető. Az 1978. évi IV. törvény 274-275. § szerinti közokirat-hamisítás büntette megvalósítása tehát fel sem merül a vádlotti magatartás vizsgálatakor. A közokiraatra írt feljegyzés, utasítás, ha a közokirat hitelességét nem érinti, önmagában okiratnak nem tekinthető. A közokirat nélkül semmilyen jog, kötelezettség bizonyítására nem alkalmas feljegyzések magánokiratnak sem minősülnek, mert a magánokirat-hamisítás tárgya csak olyan okirat lehet, amely az előző feltételeknek megfelel.

Azt, hogy egy ügy befejezettnek tekinthető és a bírói munkát jellemző statisztikai kimutatásban szerepel, nem az ítéletre vezetett bírói utasítás határozza meg, hanem a bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet 39. §-ában foglalt rendelkezések. A lajstromban egyébként a befejezés tényét és annak módját külön vezetik, az ügy befejezésének időpontjában.

A bíróságok egységes iratkezeléséről a 2002. évi 4. számú OIT szabályzat szól, melynek 35. § (7) és (8) bekezdés értelmében a lajstromban fel kell tüntetni a nyilvántartás határnapját, illetve a határozat írásba foglalásának napját, mely utóbbi az ügy befejezettkénti nyilvántartásától élesen elkülönül, kizárólag egy igazgatási jellegű adat. A nyilvántartás határnapját, illetve a határozat írásba foglalásának napját meghatározó bírói utasítás a lajstromot vezető bírósági dolgozó felé közvetít adatot és határoz meg egy munkafolyamatot, ez nem más, mint ügyviteli adat.

Mindezekre tekintettel a bírói ítéletre, mint közokiraatra vezetett utasítás, mely az írásbafoglalás dátumának kivezetésére, illetve az irodai nyilvántartási idő meghatározására irányul, nem tekinthető bizonyító erővel rendelkező magánokiratnak.

- - - o o o - - -

Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság következtetését, hogy a vádlott bűnössége a terhére rótt bűncselekményekben nem állapítható meg, a felmentés Be. 6. § (3) bekezdés a.) pontja szerinti jogcíme tekintetében is egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával.

A vádlott ítéleti tényállásban megállapított magatartása nem bűncselekmény, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint a Be. 6. § (3) bekezdés a.) pontra alapján, bűncselekmény hiányában történő felmentésére törvényesen került sor.

A kiadmány hiteléül: